

† MITROPOLITUL IOSIF

SCRISOARE PASTORALĂ
LA ÎNVIEREA DOMNULUI
2022

**ÎNVIEREA LUI HRISTOS – NĂDEJDEA
NOASTRĂ CEA NETRECĂTOARE**

CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL
ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR
DIN ÎNTREAGA ARHIEPISCOPIE

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale
Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Nr. 9 001/2022

„Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Care, după mare mila Sa, prin învierea lui Iisus Hristos din morți, ne-a născut din nou spre nădejde vie, spre moștenire nestrăicătoare și neîntinată și nevestejită” (1 Petru 1, 3-4)

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,

Hristos a înviat!

Iubirea cea netrecătoare și veșnică a lui Dumnezeu se arată și se revarsă peste noi, în inimile noastre, precum și în viața noastră, din nou, la această „sărbătoare a sărbătorilor” pe care o trăim astăzi cu mare intensitate - Învierea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Iubirea lui Iisus Hristos pentru om, arătată cu prisosință în toate pătimirile Lui și până pe Cruce, a schimbat pentru totdeauna cursul vieții noastre și a orientat-o dinspre nemiloasa moarte înspre înviere, biruind prin Cruce moartea, care părea să ne stăpânească pentru totdeauna viața celor pe care ne-a creat după chipul și asemănarea Lui. Viața a biruit! Nimic și nimeni nu ne mai poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, nici necazul, nici strâmtorarea, nici prigoana, nici înstrăinarea, nici ura, nici foametea, nici nevoile trupești de orice fel, nici primejdiile, nici sabia sau războiul – cum ne încredințează Sf. Ap. Pavel (cf Romani 8,35). Toate și-au găsit vindecarea în Cel care le-a luat de pe umerii noștri, duhovnicești și trupești în același timp, încovoiați fiind sub greutatea lor, stăpâniți fiind de frica morții cu care nu ne putem împăca.

Din sărăcia noastră cea mare Hristos Domnul a primit ca moștenire moartea, ca să ne facă moștenitori ai bogăției Lui, ai Vieții Lui. Adică din moartea noastră, prin moartea Lui, și-a făcut scară spre noi, pentru a ne încredința că nimic nu prețuiește mai mult, nimic nu iubește mai mult, nici chiar pe Sine, decât iubește pe omul pe care l-a creat după chipul Său. Și ne-a îmbogățit cu neprețuita Lui Viață! Căci asta avem în dar prin Înviere – Hristos înviat, care ne locuiește. „*El a primit moartea din avutul nostru, pentru ca din al Său să ne dăruiască viața*” (Fericitul Augustin)¹.

¹ Fericitul Augustin, *Predici la Învierea Domnului*, Éditions du Cerf, SC 116, Paris, 1966, p. 268

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Nu locuiește Hristos în noi pentru a ne smulge din cele ale vieții pământești, pe care El ne-a dăruit-o, ci pentru a ne umple de cele ale Cerului, de dragostea Părintelui Ceresc; nu pentru a vedea cele cerești doar cu ochii pământești trecători, ci a vedea cele ale vieții pământești și cu ochii cerești ai iubirii lui Dumnezeu pentru noi; nu pentru a simți cele ale Cerului cu simțurile noastre stăpânite de toate patimile și de frica de moarte, ci pentru a simți frumusețea vieții pământești luminată de Înviere, ca dar al lui Dumnezeu, cu simțurile cele netrecătoare pe care Hristos înviat ni le dă drept moștenire; să înțelegem și să gustăm din dragostea Lui dumnezeiască pentru oameni încă din această viață, prin darul Trupului și Sângelui Său prin care ni se împărtășește, pentru a adăpa setea și puterea de a căuta și dori din toate puterile noastre împărăția Sa care nu are sfârșit.

În El, prin jertfa Lui, ne-am împăcat cu Dumnezeu-Tatăl, pe Care Fiul Său ni-L descoperă iubitor de oameni, dăruitor al vieții veșnice tuturor celor ce-L iubesc pe Fiul și își pun toată încrederea în dragostea Lui. „*Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*”². Nu pentru El și-a agonisit Învierea și darul vieții veșnice, ci prin El a mijlocit-o nouă. „*Desființând prin înviere stăpânirea morții, nu și-a procurat învierea Sieși, întrucât este Cuvântul și Dumnezeu, ci ne-a dat această binecuvântare nouă, prin Sine și în Sine.*” (Sfântul Chiril)³.

Iubiți credincioși,

Să ne deschidem porțile inimii noastre pentru a-L primi pe Hristos înviat. Cum altfel, decât prin pocăință, putem deschide aceste porți ale sufletului nostru ca El să intre și să facă lumină mântuitoare, adică lumina care vădește păcatul și îl șterge atunci când îl recunoaștem și ne lepădăm de el. Pocăința, prin recunoașterea greșelilor și întoarcerea, precum fiul risipitor, spre Cel ce ne așteaptă cu brațele deschise, nu oricum, ci pe Cruce, înseamnă să întoarcem privirea sufletului spre El și să Îl chemăm în ajutor, ca Mântuitor. Să nu ne îndoim de dragostea Lui, căci n-a venit să ne judece, ci să ne mântuiască. A primit Crucea și Răstignirea pentru a ne arăta puterea iubirii Lui pentru noi, așa cum și-a învățat în atâtea împrejurări ucenicii precum și poporul care-I urma, dar pentru a ne arăta în același timp că iubirea de putere nu este de la El, nu este de la Dumnezeu. Puterea iubirii Lui nu este tot una cu iubirea de putere. Se ridică din mormânt și din moartea care nu L-a putut ține ostatic, în numele Părintelui Ceresc, să ne încredințeze de dragostea Lui și grija pentru mântuire pe care Însăși Preasfânta Treime o are pentru noi oamenii, de care Fiul lui Dumnezeu întrupat ne încredințează din nou, zicând că „*n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea*”⁴.

A venit să ne ridice din orice boală și neputință ne-am afla, din orice stare sufletească sau trupească, oricât de grele ar fi. Nimic nu este cu neputință iubirii Lui pentru noi. O singură neputință are Hristos Domnul: nu ne poate obliga să Îl iubim și să Îl primim. Nu poate pătrunde întunericul sufletului nostru dacă nu îi deschidem noi înșine ca să intre. „*Iată, stau la ușă și bat – zice Domnul; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine*”⁵.

² Ioan 3, 16

³ Sfântul Chiril al Alexandriei, *Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan*, Cartea a Unsprezecea, Cap. 12, în *Părinți și Scriitori Bisericești*, vol. 41, p. 1064

⁴ Ioan 3,17

⁵ Apocalipsă 3,20

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

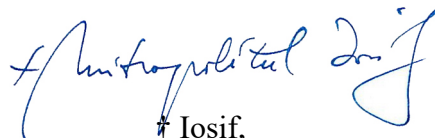
Anul acesta, iubiți frați și surori, 2022, a fost dedicat de către Sf. Sinod al Bisericii noastre, rugăciunii. Trei mari sfinți sunt pomeniți deosebi în legătură cu rugăciunea, care au trăit-o și propovăduit-o ca fiind în legătură imediată și condiție pentru starea de unire a noastră cu Dumnezeu și de vedere a Luminii celei necreate a lui Dumnezeu, care izvorăște din Însăși Ființa Sa și pe care Sf. Apostoli au văzut-o cu ochi trupești pe muntele Tabor. Atunci când Hristos Domnul S-a schimbat la Față, le-a descoperit și lor, dar și nouă prin ei, Slava Lui cea dumnezeiască în Persoana Lui divino-umană, unirea fără amestecare în El a firii omenești cu firea dumnezeiască, strălucirea Luminii dumnezeiești în firea umană pe care a luat-o, spre mântuirea noastră. Acolo vedem și noi ceea ce devenim prin trăirea în noi a Celui înviat, care copleșește cu Lumina Lui firea noastră cea căzută. Urmând acestor trei sfinți, Simeon Noul Teolog (trecut la Domnul acum o mie de ani, în martie 1022), Sf. Grigorie Palama și Sf. Paisie de la Neamț – numiți și sfinții isihasti – să înmulțim rugăciunea personală. Să punem în gândurile noastre zilnice, cât mai des și cât mai mult, rugăciunea pe care acești sfinți și toți sfinții au rostit-o, de altfel, împreună cu monahii și credincioșii care o rostesc des: *Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!*

Ziua și noaptea, pe cale sau în casele noastre, oriunde am fi, să strigăm către Domnul Cel înviat, Cel Bun și Milostiv, Cel iertător și iubitor, să ne miluiască pe noi înșine, pe aproapele nostru și lumea întregă, în aceste vremuri atât de tulburi. După pandemie, care a pus omenirea la grea încercare, războiul necruțător bate la porțile noastre fără milă. Se ridică popor creștin împotriva altui popor creștin. Vieți nenumărate sunt curmate, ale celor nevinovați și ale celor ce se luptă. Mai mult ca oricând lumea are nevoie de rugăciunea noastră a tuturor. Are nevoie de solidaritatea noastră cu cei ce pribegesc din cauza conflictelor armate. Cu rugăciunea, cu cele materiale și cu multă bunăvoință și dragoste putem ajuta ca lumea în care trăim să se apropie mai mult de Cel ce ne aduce darul cel mai presus de toate darurile: omorârea morții și biruința Luminii dumnezeiești asupra morții care ne ținea în robia ei. Pentru aceasta să trăim și să fim fii ai Luminii și să luminăm în jurul nostru prin bunătate, dragoste și credință, în numele Celui înviat, nădejdea noastră cea netrecătoare. Să cerem neîncetat în rugăciunile noastre ca Hristos să ne dăruiască puterea de a iubi, ca niciodată să nu punem înaintea ei, a puterii iubirii, iubirea de putere.

Îl rog pe Domnul Cel înviat din morți să vă ocrotească, să vă binecuvânteze, să vă păzească de tot răul și să vă dăruiască să petreceți aceste Sfinte Sărbători în pace și unire, cu mulțumire pentru binefacerile Lui și cu gândul și fapta spre cei care se află în grele încercări și neajunsuri.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru către Hristos Cel înviat împreună rugător și de bine doritor,

† Iosif,
Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale

Paris, Învierea Domnului 2022